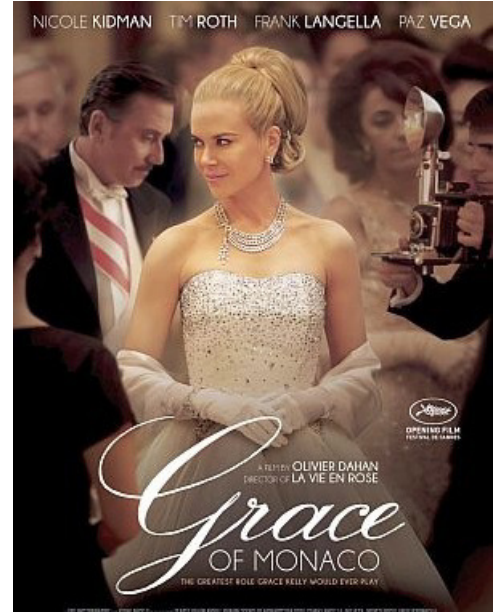

Grace Of Monaco: Om at finde meningen med sit liv

"Grace Of Monaco" har mildt sagt fået en dårlig modtagelse af de professionelle filmkritikere, f. eks. rapporterede en herre ved navn John Bleasdale fra Cannes filmfestivalen, at denne film er "a Barbie doll history of the highest order", og så kan det vel næppe udtrykkes mere nedladende. Andre har – mere relevant – peget på, at filmen kræver en viden om Europa i 1960erne, som er uden for mange unge biografgængeres horisont, men er det fair at forlange, at en film skal kunne hamle op med den udbredte uvidenhed også om nyere historie?

For min skyld må man gerne karakterisere filmen som temmelig gammeldags og som meget venlig over fyrstendømmet Monaco – hvorfor samme fyrstendømme officielt har taget afstand fra filmen virker småligt – men "gammeldags" er for mig et positivt ord i den retning, at det henfører til film, som er fortalt med både klarhed og menneskelig meningsfuldhed.

Grace Kelly fremtræder ofte som en uigennemtrængelig myte: Den betagende Hollywood-stjerne, en nærmest overjordisk skønhed, der havde en royal udstråling på film allerede før hun blev prinsesse i virkeligheden, og som led en tragisk død, der åbenlyst efterlod hendes nære familie i dyb krise. Men filmen indledes med dette citat af Grace Kelly selv: "The idea of my life as a fairy tale is itself a fairy tale", hvor hun elegant spiller på flere betydninger af ordet 'eventyr'. Det er en meget passende prolog i en film, der vil skildre Grace Patricia Kelly som et både følsomt og intelligent menneske. Filmen skildrer netop ikke – mytologisk – Grace som en kvinde, der 'bare' påtager sig 'rollen' som prinsesse i smuk, men overfladisk forlængelse af filmene.

Den franske filminstruktør Olivier Dahan, der i 2007 stod for en anden såkaldt 'bio-pic', nemlig "Spurven" (La môme) om Edith Piaf, vil med den fransk-amerikanske produktion "Grace Of Monaco" ind bag myten og facaden. Men Dahan går imod vor tids strøm og vil ikke skandalisere Grace Kelly og grave "snavs" op om hende; alene det fortjener han stor tak for. Dybest set vil Dahans film derimod skildre mennesket Grace Kelly på en måde, så vi i hendes personlige drama ser en individuel afspejling af ethvert menneskes søgen efter meningen med vort liv.

Filmen viser Grace Kelly – en anelse for stramt spillet af Nicole Kidman – i en drømmerisk positur under optagelserne af hendes sidste Hollywoodfilm, "High Society" (1956), og springer så til året 1961, hvor hendes ægteskab og hele hendes identitet kommer i krise – parallelt med en samfundsmæssig krise: fyrstendømmets økonomiske problemer og konflikt med Frankrig. Det er filmens digteriske frihed at koncentrere alt i dette år, også Kellys mulighed for at vende tilbage til Hollywood for at filme "Marnie" med hendes gode ven Alfred Hitchcock.

Hitchcock og Kelly – og nedenfor: Kellys mentor Father Francis

*Fyrst Rainier (i forgrunden) og allierede står over for uhyrlige franske trusler
Nedenfor: Grace Kelly bliver fyrstinde Grace og finder meningen med sit liv*

Der lægges ikke skjul på Kellys dårlige forhold til forældrene, som aldrig forstod hende eller fattede hendes talent. I stedet får hun i Monaco to aldrende herrer som mentorer:

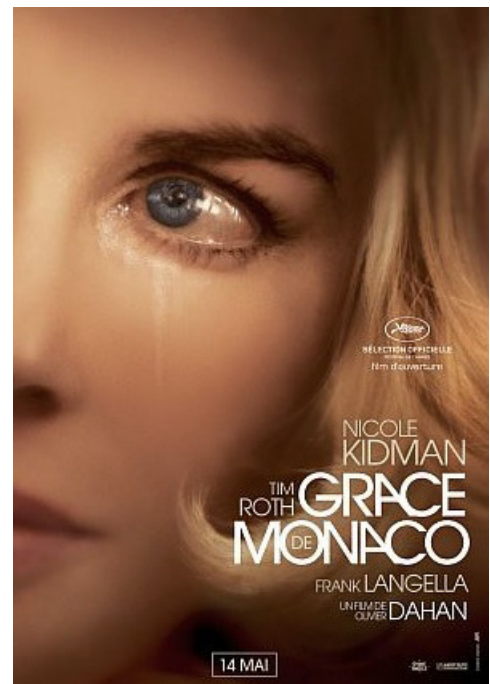
præsten Francis Tucker (spillet med sand tyngde af Frank Langella) og Grev Fernando D'Aillieres (Derek Jacobi på prikken), som hver på deres 'område' hjælper hende med at finde meningen med det liv, 'skæbnen' har tildelt hende i Monaco. De hjælper hende videre, da hun i den sorteste stund så at sige omvender sig og eksistentielt påtager sig sit liv og sin opgave.

Der er dette, som nogen vil kalde 'reaktionær glorificering og helgendyrkelse' af Grace Kelly, og det er vel også dette, som får dem til at kalde filmen overfladisk. Men det er dem, der er overfladiske, ikke filmen, for filmen ser dybere end den royale overflade – filmen ser mennesket Grace, som på randen af flugt og opgiveness opdager, at der er en mening med hendes ægteskab og med hendes liv – nemlig som hustru, som støtte for en relativt svag ægtemand (lidt for anonymt spillet af Tim Roth), som mor og som bannerfører for folket i et lille fyrstendømme med meget begrænsede muligheder i verden.

Det er ganske pudsigt, at en fransk filminstruktør her tegner et krast billede af den tids selvglade franske politikerstand med general De Gaulle i spidsen. Aldrig har så mange politikere benyttet ordet "gloire" med så ringe berettigelse som dem. Det er ganske frydefuldt at se dem blive sat skakmat af Grace. Men filmen tegner også et underholdende billede af intrigerne ved hoffet og af de farverige rigmænd i Monaco, f. eks. Aristoteles Onassis, og operasangerinden Maria Callas tillægges fint betydning i forhold til Grace' bevidstgørelse. Hermed være også sagt, at dette ikke er et alvorstungt, finkulturelt eksistentielt drama. Dette er en 'Hollywood mainstream' film i god, gammeldags forstand, og selvfølgelig kunne Douglas Sirk og hans generation i sin tid sikkert have fået en bedre film ud af stoffet, men Olivier Dahan gør det nu ikke så ringe endda.

© Bo Torp Pedersen, maj 2014.

Frankrig/USA 2014 – Instr.: Olivier Dahan – Manus: Arash Amel (screenplay) – Medv.: Nicole Kidman (Grace Kelly), Tim Roth (Prince Rainier III), Paz Vega (Maria Callas), Milo Ventimiglia (Rupert Allan), Parker Posey (Madge Tivey-Faucon), Derek Jacobi (Count Fernando D'Aillieres), Frank Langella (Father Francis Tucker), Roger Ashton-Griffiths (Alfred Hitchcock), Robert Lindsay (Aristotle Onassis), Nicholas Farrell (Jean-Charles Rey), Olivier Rabourdin (Emile Pelletier), Geraldine Somerville (Princess Antoinette), Jeanne Balibar (Countess Baciocchi), André Penvern (Charles de Gaulle)
103 min. farver
Tilladt for alle, men frarådes børn under 7 år
Dansk biografpremiere d. 22/5, 2014
På DVD i DK d. 25/9, 2015
Dansk distributør Scanbox

Pressebilleder © Scanbox